

Diumenge 22 de maig, 18:00 h

Xcèntric

MONOGRÀFICS

Històries més enllà de la pantalla

We have decided not to die

El programa presenta sota el lema *Stories behind the Screen* vuit vídeos que expliquen històries amb diferents tècniques a les que estem acostumats amb el cinema de la indústria de Hollywood. De fet, el material diferent que combina pel·lícula cinematogràfica i vídeo, com a *Of Camera* es fa servir com element d'èmfasi a la narració. O bé les històries poden desenvolupar-se dins de móns virtuals, com a *In* de Phillip Hirsch, on un microcosmos vivent es crea com a analogia de la vida. *Living a Beautiful Life* de Corinna Schnitt et fa sospitar que hi ha més del que es pot veure a cop d'ull de la família americana retratada...

NUMMER TWEE JUST BECAUSE I'M STANDING HERE DOESN'T MEAN I WANT TO
NL 2003, 3:08

Realització: Guido van der Werve
Intèrprets: Guido van der Werve, Magnus Logi Kristensson, Wil Trumpie, Margie Oosten, Marloes Meents, Celine Kraal, Rachel Meibergen, Zunaira Choudry

Coreografia: Elisabeth Lambeck
Càmera, il·luminació: Ben Geraerts
So: Casper Lambeck
Fotografia, Focus: Willem K. van der Jagt
Distribució: Netherlands Media Art Institute – Montevideo, Amsterdam

A les meves obres sempre busco elements que siguin metàfores del meu estat d'ànim en aquell precís moment i lloc. D'una manera directa i irracional, aquests elements expressen els meus sentiments, tot i que no pretenc ni desitjo que el públic esbrini quins són els motius que m'han fet escollir aquests elements. Prefereixo posar-los en un context obert. Normalment, els converteixo en representacions. Les idees dels elements de «Nummer twee» provenen de Rússia. Vaig estudiar rus durant dos anys i en aquell període vaig realitzar un intercanvi a la Universitat Estatal de Sant Petersburg. Vaig viure al campus de la universitat durant dos mesos. El campus es trobava al costat d'una autopista de 18 carrils. Quasi bé cada setmana era testimoni d'un accident de cotxe. A les nits gairebé sempre anava al teatre. Amb la meva targeta d'estudiant aconseguia les entrades per no res. El text del començament del film també és del diari que vaig escriure en aquella època.

Guido van der Werve

Guido van der Werve, *1977, Papendrecht. 2001-2003 U.V.A. Llengua russa, Cultura i Literatura. 2002 Universitat Estatal de Sant Petersburg (Llengua russa). 1998-2003 llicenciatura a l'acadèmia de Belles Arts Gerrit Rietveld. 2003 Professor convidat a l'Acadèmia Rietveld, departament VAV. 2004 Professor convidat a l'Acadèmia d'Arts d'Islàndia. Exposició en solitari «I don't want to get involved in this», «Pand Paulus», Schiedam. Premi René Coelho de MonteVideo per «Nummer Twee» i segon premi dels guardons periodístics de Friesland.

OF CAMERA
GB 2003, 14:40
Director: Steven Eastwood
Distribució: Paradogs, Londres

«Of Camera» explora els intents frustrats de dues persones que pretenen estar juntes en un mateix lloc. La seva discussió s'alimenta per mitjà de la diferència tècnica: la dona viu en una cinta de vídeo i l'home en un cel·luloide. La història es trenca en adonar-se que són incompatibles i que no només

se'ls filma sinó que també se'ls observa. El film descriu una situació aterridora, negra – prendre consciència que et trobes dins un fotograma, representar un paper dins una narrativa que està sota el control d'altres. Les diferents textures i atributs del vídeo i el cinema esdevenen una metàfora dels diferents trets de la gent. Es tracta de l'examen de la dissemblança i la natura d'una imatge en moviment.

Steven Eastwood és un cineasta les pràctiques del qual abracen des del cinema/vídeo, fins a la ficció i el documental. Les seves obres cinematogràfiques s'han projectat tant a nivell nacional com internacional en cinemes, galeries i festivals d'art com l'ICA, el BAFTA (premis Grierson), El Festival de Cinema d'Edimburg, l'UPLINK Arts factory de Tòquio, el Catalyst Arts a Belfast, el Lux Centre i Lux Open o els Anthology Film Archives de Nova York. Actualment, l'Steven està realitzant un projecte d'investigació Mphil/PhD basat en la pràctica a través de l'Institut Surrey que és titula «Cinema into the Real». A més, també ha realitzat moltes conferències sobre l'art en la imatge en moviment, la producció de documentals/ficció i teoria del cinema.

CALL TO THE DARK SIDE
USA 2003, 2:30
Realització: Barbara Klutinis
Intèrpret: Reshpal Sandhu
Música: John Hannides

Aquest film examina els últims instants de dubte i incertesa abans que un noi realitzi un gran salt. A causa de les insinuacions militars del film, es podria considerar una metàfora d'un missatge contra la guerra.

Barbara Klutinis és professora d'estudis de cinema al Skyline College i (a temps parcial) a la Universitat estatal de San Francisco. Posseeix un MA en producció de cinema, viu a San Francisco amb el seu marit i els seus dos fills i realitza fotografies i pel·lícules des del 1975. Alhora, també és una enamorada de la pesca amb mosca!

SI VOLS REBRE INFORMACIÓ
D'XCÈNTRIC, OMPLE LA
BUTLLETA QUE TROBARÀS AL
MOSTRADOR DEL VESTÍBUL

SAFETY TIPS FOR KIDS

GB 2003, 5:06

Director: Roz Mortimer

Distribució: Wonderdog Productions, Londres

Una mirada irònica sobre com informen els diaris sobre la mort de nens: accidents, males mares, pares enrabiats i l'home del sac. Basat en l'arxiu de retalls de diari del cineasta, ens trobem davant unes històries terribles que es venen molt bé. Mitjançant una enginyosa barreja de fotografia fixa i acció en directe, aquest film recorre Gran Bretanya per tal de crear un esgarriós comentari sobre la mort, la cobertura de notícies i la família. La paraula de moda als mitjans de comunicació és el perill que suposen els estranys, però un nen té 20 vegades més possibilitats de ser assassinat per un dels seus pares que per un desconegut; al RU cada sis setmanes un home o una dona maten el seu propi fill.

«El punt de sortida s'inicia en el moment que començo a retallar fotografies de diaris sobre nens desapareguts o assassinats. Sentia curiositat per la utilització d'aquells retrats escolars on sempre somreien o les fotografies instantànies sobre les vacances familiars – fotografies que s'havien realitzat dins els “segurs” confins de la institució o la família per tal de documentar temps feliços. No hi ha dubte que allò que ven diaris són nens formosos i la promesa d'un drama incòmode i escandalós en el qual tots podem participar. Com més m'hi endinsava, més m'enutjava ...»

Roz Mortimer

Roz Mortimer és un artista, professor universitari i cineasta que viu i treballa a Londres. Fou professor adjunt de cinema i vídeo al London Institute fins que l'any 2001 va decidir engegar la seva pròpia empresa de producció, Wonderdog Production. La seva obra ha rebut el suport de l'Arts Council England, el Wellcome Trust, el British Council i la fundació Rockefeller. Els seus films s'han projectat a tot el món.

IN

D 2004, 24:00

Realització: Philipp Hirsch

«Hanna, torna a tractar-se de la teva panxa. Lena o Dave. Tu decideixes.»

És la Hanna. I la Hanna ha de prendre una decisió. Una decisió que és incapaç de prendre. La pressió ja no es pot aturar. És tanta que ja no queda res, només una minúscula resta dins ella. Però ja n'hi ha prou. S'independitza. I la Hanna ho rumia. Hanna, la protagonista, pateix fins que tant la seva ment com el seu cos es rendeixen. Assoleix un estat semblant a la inconsciència que toca el fons. No sent res, no veu res. Només la negror. A excepció d'una petita resta que comença la seva pròpia vida en la seva ennuvolada consciència – un gir que també es pot detectar clarament des d'un punt de vista cinematogràfic. S'inicia un cicle de desenvolupament, virtualment una nova història.

Tot i les seves peculiaritats, tot el film es basa en una història lineal, concloent. De tota manera, la seva clara transferència, p. ex. la completa descodificació del film mitjançant els receptors, no és del tot necessària. Contràriament, la mera

existència de la història (així com les seves «veritats» i «solucions») tenen una gran importància tan personal com general. La seva existència constitueix la base de la meua motivació i facilita el rigor de la narració i el disseny. En aquest cas, també entenc el «rigor» com una «no arbitrariedad», una de les característiques del film «in», que de forma esperançadora experimenta el públic com una prudent qualitat per tal de despertar l'interès a llarg termini i facilitar la recepció i comunicació necessàries, malgrat tota la subjectivitat del film.

Philipp Hirsch, *1973, Crimmitschau (Saxònia/Alemanya). Finalitza els estudis secundaris l'any 1990/91 (primers intents «seriosos» en art i disseny). L'any 1993 inicia els estudis a la Universitat Bauhaus de Weimar. Primeres animacions en 3D (p. ex. el clip «ca. blau») l'any 1997. L'any 1998 finalitza la llicenciatura en Disseny. Del 1999-2002 obté una beca a la Universitat Bauhaus de Weimar. Del 1999-2004 produeix «in» (juntament amb Heiko Tippelt des del 2000).

WE HAVE DECIDED NOT TO DIE

AUS 2003, 11:00

Director, Script, Edició: Daniel Askill

Productor: Christopher Seeto, Daniel Askill

Disseny: Andrew van der Westhuyzen

Música: Michael Askill

Intèrprets: Ritual 1 Kasia Werstak, Ritual 2 Daniel Askill,

Ritual 3 Jordan Askill

Distribució: COLLIDER, Sydney

TRES RITUALS. TRES FIGURES. TRES MODERNS VIATGES TRANSCENDENTALS.

«We Have Decided Not To Die» es basa en un estat mental en el qual la lògica desapareix i tot és possible. Es tracta d'una narrativa audiovisual que utilitza el so, les escenes i els efectes visuals per crear un món on els personatges vaguen tant en l'espai com en el temps. La història explica els moderns viatges transcendentals de tres personatges; viatges a un lloc on la mort ja no és inevitable. «El curmetratge “We Have Decided Not To Die” és inusual. Un modern tríptic al·legòric, tres figures sofreixen una transformació per mitjà de tres rituals. Tot i que no es tracta d'una història en un sentit convencional, l'èxit de “We Have Decided Not To Die” radica en el fet de submergir el públic en un viatge emocional. Intrigant des del punt de vista auditiu, molt contundent i sempre bonic, aquest film ha guanyat adeptes en tot el circuit de festivals.» (Sarah Runcie, AFC)

Daniel Askill, *1977, Sidney. En Daniel ha treballat a escala internacional com a director de curmetratges publicitaris i vídeos musicals. A més, la seva experiència musical el va portar al llançament del seu primer àlbum com a compositor/productor als 19 anys, alhora que dissenyava portades de discs i projectes multimedia. Com a estudiant de disseny primer a Sidney i més tard al Central Saint Martins de Londres, en Daniel fou contractat com a director creatiu de l'agència londinenca Williams abans d'acabar els seus estudis. Durant aquest període, va dirigir un gran nombre de projectes des del *disseny de la web per a la infame estrella de la moda Alexander McQueen fins a la direcció del seu primer anunci*

publicitari per a la sol·licitada fragància d'Alfred Dunhill. L'any 2001, en Daniel va tornar a Sydney per participar en la fundació d'el col·lectiu de cinema i disseny COLLIDER.

LIVING A BEAUTIFUL LIFE

D 2003, 13:00

Directora: Corinna Schnitt

Intèrprets: Diana Imber, Michael Gianelli

Metratge ja rodat (Found Footage): «Der Katzenprinz», Defa-Film, 1970

Càmera: Philipp Lachenmann, May Rigler

So: Jens Brand

Il·luminació: Philipp Schmitz, Detlef Issel

«Imagina una vida en la que vas somiar quan eres un nen, p. ex. una vida perfecta.

Aparentment de forma totalment ingènua, Corinna Schnitt pren el desig general i les freqüents idees de felicitat a la vida pel seu nom, de manera que sense clemència aconsegueix alimentar els nostres ulls i la nostra oïda en aquesta producció quasi-documental. Ens mostra un home i una dona, tots dos molt galants i residents en una elegant vil·la situada a la part alta de Los Angeles, que de forma alterna van enregistrant a la càmera que han tingut tot allò que es pot desitjar i que són tot allò en que la resta només pot somiar. Com en el cas de “Blade Runner”, citen tots els components d'una apassionant vida perfecta, tal i com la gent, si més no a Occident, imagina que hauria de ser. Per a l'observador és molt difícil fer front a aquesta esgotadora lletania de felicitat total; a més fins i tot se sent encara més provocat a causa de l'atmosfera contemplativa de les serenes escenes. I aquells que tenen clar que tot acabarà explotant en un moment o l'altre, com a “Zabriskie Point” d'Antonioni, estan equivocats.» (Kay von Keitz)

Corinna Schnitt, * Duisburg. Va estudiar Art i Cinema a la Hochschule für Gestaltung d'Offenbach i a la Kunstakademie de Düsseldorf del 1989-96.

L'AXE DU MAL AXIS OF EVIL

CDN/F 2003, 5:45

Realització: Pascal Lièvre

Distribució: Vidéographe, Canadà

Citant un article de George W. Bush «Armé pour menacer la paix du monde» (Armat per amenaçar la pau mundial) del 31 de gener de 2002 publicat per Le Monde, les lletres del film «Un axe du mal» es canten segons la melodia de la cançó original de Jermaine Jackson/Pia Zadora «And When the Rain Begins to Fall».

Pascal Lièvre treballa i viu a París. Considerat un artista multidisciplinari, és conegut pels seus quadres i els seus vídeos. La seva obra d'una sola línia s'ha mostrat a festivals nacionals i internacionals. Durant deu anys, els seus quadres s'han pogut contemplar a exposicions privades i col·lectives. L'any 2003, el seu muntatge de vídeo «22 portraits d'inconnus» es va exposar al Musée Antoine Lécuyer St Quentin durant l'esdeveniment *Le musée revisité*.